

Alkotmánybíróság
1015, Budapest
Donáti út 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/1235-0/2013	
Érkezett: 2013 AUG 07.	
Példány: 3	Kezelőiroda:
Melléklet: 3x2 db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] panaszos, az alábbiakkal fordulok Önökhöz:

Az ügyvédi kamara első fokú fegyelmi hatósága [REDACTED] sz. alatt 2010.okt.21.napján újabb határozatot hozott, és 120.000 Ft pénzbírságban, valamint az eljárási költségekben marasztalt. A fellebbezésem folytán eljáró másodfokú hatóság [REDACTED] sz. 2011.márc.30-án kelt határozatával a döntést helyben hagyta és a másodfokú költségekben is marasztalt.

Az első fokú fegyelmi határozat 5. oldalán részletezi azon kijelentéseket, amelyek szerinte fegyelmi vétséget valósítanak meg:

- 1./ „A bíróság pedig elfogult volt a felperesek javára, és az irat és valóságellenes megállapításokat beemelte az ítélet indokolási részébe”
- 2./ „Érthetetlen, hogy az elvileg pártatlan bíró, hogyan hirdethet ki ilyen ítéletet”
- 3./ „A végtag fájdalmat és duzzanatot beleálmodta a tényállásba”
- 4./ „A bíró tehát megint olyant álmodott bele az ítéletbe és a szakvéleménybe, ami abban nincs”
- 5./ „Az alperesek és jogi képviselőjük terhére súlyosan elfogult bíró a szakvéleményt félretette”
- 6./ „Súlyos törvénysértéssel találkozott, amelyet nem lehet pusztán azzal magyarázni, hogy egy kezdő bíró tévedett, mert itt nem egy kezdő városi bírósági bíróról van szó, hanem egy megyei bíróságon hosszú évek óta ítélkező bíróról. Számomra teljesen érthetetlen, hogy az elvileg pártatlan bíró, ismerve a nem vagyoni kártérítések összegszerűségére vonatkozó gyakorlatot, hogy hirdethet ki ilyen ítéletet”

7./ „A perben az eljáró bíró a hatáskörét túllépte, a bíró tájékoztatásával a felpereseket jogtalan előnyhöz juttatta, és a felperesek javára a törvényt meghaladó jóindulatot mutatott.”

8./ „A bíróság szemezget a szakértői véleményből, és a bíró jócskán kozmetikázta a bírósági jegyzőkönyvet.”

A határozta szerint megsértettem a 8/1999.(III.22.) MÜK Szabályzatot az ügyvédi hivatás etikai szabályairól (a továbbiakban ÜESZ), annak 12.1., 15.2., és 15.7. pontját.

Az ÜESZ 12.1. pontja szerint az ügyvéd köteles betartani a bírósági és hatósági eljárás, különösen a bírósági tárgyalás rendjét, és hasson oda, hogy ügyfelei is betartsák, az **ügyvéd köteles tiszteletben tartani a bíróság méltóságát.**

A 15.2. pont szerint az ügyvéd tárgyalásai és eljárásai során hivatása hagyományainak megfelelően érintkezzék a bíróságok és más hatóságok tagjaival, **adja meg a kellő megbecsülést és tiszteletet,** amelyet saját hivatásával szemben is várjon el

Az ÜESZ 15.7. pontja szerint az ügyvédnek a hatóság előtt tett nyilatkozatai, **beadványai, és különösen perbeszédei legyenek jogilag megalapozottak.**

A másodfokú fegyelmi határozat különösebb indokolás nélkül helyben hagyta az első fokú döntést, és úgy nyilatkozott, hogy a 36/1994.AB határozat tükrében sem fogadható el az eljárásom, mert személyeskedő, a bíró személyét sértő volt az eljárásom. A döntést a Fővárosi Bíróság előtt keresettel támadtam meg, amely K.33.439/2011/10.sz. első fokú jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Ezt felülvizsgálati kérelemmel támadtam meg a Kúria előtt, amely Kfv.II.37811/2012/6.sz. ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Ez utóbbi ítélet ellen alkotmányjogi panaszt nyújtok be, tekintve, hogy az sérti az Alaptörvényben biztosított jogaimat.

1./ Az ügy szempontjából **alapvető alkotmányjogi probléma** annak eldöntése, hogy ha a korábbi Alkotmány 8. § (2) bekezdése és a jelenlegi Alaptörvény I.Cikk (3)bekezdése egyaránt úgy rendelkezett, hogy az alapvetőjogokra vonatkozó korlátozásokat, csak törvény állapíthatja meg, akkor a korábbi Alkotmány 61. §-ában, illetve a jelenlegi Alaptörvény IX.Cikk (1) bekezdésében biztosított véleménynyilvánítási szabadság **törvényhozói felhatalmazás nélkül az ügyvédek tekintetében korlátozható-e ügyvédi kamarai szabályzatban, és ennek alapján kiszabható-e büntetés az ügyvédekre?**

2./ Az ügyvéd ügyfelét a Ptk-ban és az Ügyvédi Törvényben szabályozott megbízási szerződés alapján képviseli. Ha az ügyvéd ügyfele megbízásából nem írhat le valamit, akkor ily módon az ügyfél véleménynyilvánítási joga is korlátozva van, hiszen az ügyfélnek minden eljárási nyilatkozata során joga van a jogi képviselőhöz, és a szakszerű jogi megfogalmazáshoz. (Engem pl.: többek között azért büntettek meg, mert leírtam, hogy a bíró hatáskörét túllépte, jogtalan előny okozott, és a törvényt meghaladó jóindulatot mutatott. Ez jogalkotói szóhasználat, ráadásul a konkrét tényállásból megállapíthatóan igaz, nem trágár, nem durva, nem becsületsértő, mégis megbüntettetett érte a fegyelmi tanács.) Az ügyfél nem tagja az ügyvédi kamarának rávonatkozóan tehát szabályzatot nem lehet alkotni, ezért kérdés, hogy az ilyen kamarai szabályozás megfelel-e az Alaptörvény rendelkezéseinek.

Álláspontom az, hogy a bíróság eljárása során megsértette az Alaptörvény IX.Cikk (1) bekezdésében írt véleménynyilvánítási jogomat, továbbá a fegyelmi hatóságok a XXIV.Cikkben írt tisztességes eljáráshoz való jogomat, míg a Fővárosi Bíróság és a Kúria megsértette a XXVIII. Cikk (1) bekezdésében írt tisztességes eljáráshoz való jogomat az által, hogy indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Ez által sérti az Emberi Jogok Európai Bíróságának (ECHR) állandó gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jogot, továbbá azért is, mert figyelmen kívül hagyták a legalapvetőbb belső jogi normákat, amelyek az ECHR gyakorlata szerint szintén a tisztességes eljárás megsértésének minősülnek.

A felülvizsgálati kérelmemben hivatkoztam a véleménynyilvánítás szabadságát biztosító alkotmányi és alaptörvényi rendelkezésekre, valamint az 1993. évi 31. Törvénnyel kihirdetett, az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok védelméről szóló Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 10.Cikk 1. és 2. pontjára, valamint az Egyezmény 6. Cikk első pontjára, amely rendelkezésekre ezen panaszomat is alapítom.

A Kúria ítélete 6. oldalán kifejtette, hogy tévesen hivatkozom az Alaptörvényre, tekintve, hogy az első fokú határozat meghozatalakor 2011. márc. 30-án az Alaptörvény nem volt hatályban, így annak rendelkezései nem alkalmazhatók. Arra hivatkoztam ugyanis, hogy az Alaptörvény szerint az alapvető jogok, csak törvényben korlátozhatók, márpedig a kamarai szabályzat nem törvény.

A Kúria ezen megállapítása igencsak meglepő, különös tekintettel arra, hogy egy adott állam legfelsőbb szintű bíróságáról van szó. A Kúria egyébként a saját döntését 2013. ápr. 10-én hozta, amikor is az Alaptörvény hatályban volt, márpedig az Alaptörvény XXVIII. Cikke kimondja, hogy a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni, így az Ügyvédi Törvénnyel is. De, ha már itt tartunk, akkor keresetlevelemben, valamint a a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmemben is egyaránt kifejtettem, hogy a korábban hatályos Alkotmány 8. § (2) bekezdése ugyanazt biztosította, mint a jelenlegi Alaptörvény I. Cikk (3) bekezdése, továbbá a korábbi Alkotmány 61. §-a ugyancsak biztosította a véleménynyilvánításhoz való jogot, hasonlóan a jelenlegi Alaptörvény IX. Cikk (1) bekezdéséhez. Amikor tehát a Kúria azt bírálta el, hogy törvényes-e a fegyelmi határozat, és a jogerős ítélet, akkor ezen rendelkezéseket figyelembe kellett volna, hogy vegye, és nem csukhatta volna be a szemét a korábbi Alkotmány azonos tartalmú rendelkezései előtt. Ez persze polgári eljárásjogi perbeli kérdés, az azonban nem, hogy egy Alaptörvény elfogadása után mindenre, és mindenkire kötelező.

Ha pl. az Alkotmánybíróság talán legismertebb 36/1994.(VI.24.) AB határozatára gondolunk, akkor az a Btk-ról szóló 1978. évi IV. Törvény 232. §-át semmisítette meg, noha 1978-ban még nem volt a rendszerváltás Alkotmánya, nem volt törvény, vagy más jogszabály az Alkotmánybíróságról, azaz Alkotmánybíróság a tevékenysége alapjául szolgáló Alkotmány (Alaptörvény) hatálybalépése előtt keletkezett normákon alapuló alkotmányvétséket is felülbírálja, noha maga az Alkotmány, ami erre lehetőséget biztosít, később lépett hatályba, mint az adott norma. Ez jelen ügyben azért volt lényeges, mert álláspontom szerint az Ügyvédi Törvény nem tartalmaz felhatalmazást az ügyvédi kamara számára alapvető jogok tartalmát korlátozó szabályzatok megalkotására és az ezzel ellentétes szabályzat, vagy ezen alapuló fegyelmi marasztalás alkotmányellenes, és az ezt marasztaló bírói ítélet is sérti a véleménynyilvánítási jogot.

A Kúria ítéletének 6. oldal alján ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy az ECHR ítélkezési gyakorlatában írt „törvényben kell meghatározni” kitétel tartalma tekintetében az első fokú bíróság helyesen járt el, a felperes viszont saját álláspontjának ismételtsen kívül semmilyen eltérő értelmezést igazoló hivatkozást nem tett, és ezzel nem cáfolta azt az ítéleti megállapítást, hogy az etikai szabályzat, az abban szereplő korlátozás megfelel a törvényalkotótól származó felhatalmazáson alapuló norma követelményének.

Nem tudom, hogy a Kúria bírái milyen beadványt olvastak, de lehet, hogy az enyémét nem értették meg. Én először is hivatkoztam az ECHR gyakorlatára, amely a Fővárosi Törvényszék ítélete szerint (6. oldal 4. bek.) azt tartalmazza, hogy az Egyezmény alkalmazására az ECHR-nek lehetősége van, ha a törvényhozótól származtatott jogkörben született foglalkozás etikai kódexek esetén is, vagyis az ilyen normákon alapuló határozatok is támadhatók az ECHR előtt.

Ezen túlmenően én azonban azt is többször leírtam, hogy a belső jog nem hagyható figyelmen kívül az ECHR gyakorlata szerint. A belső jog lényeges szabályainak súlyos megsértése megalapozza a tisztességes eljárás követelményének megsértését.

Jó magam többször leírtam, hogy az Ütv. 111. § (2) bekezdés e. pontja, amely szabályzatok alkotására a teljes ülést feljogosítja, egy alkotmányjogi szempontból tévesen értelmezett, és miután nem kellően konkrét, a jogbiztonság követelményét sértő norma, ezért nem felel meg az alkotmányosság követelményének. A felülvizsgálati kérelmem 10-11. oldalán is kifejtettem, szemben a Kúria megállapításával, hogy a tárgy nélküli felhatalmazás, nem felhatalmazás.

A Kúria szerint a saját álláspontomat ismételgetem, a baj csak az, hogy ők azt nem tudják cáfolni. A törvényhozótól származtatott jogkörben alkotott etikai kódexről szól az ECHR gyakorlata, vagyis akkor jogszerű az etikai kódex (ezzel ellentétes tartalmú belső jogi rendelkezés hiányában) ha a törvényhozótól származtatott jogkörben született, azaz az adott kamarának, az adott kérdés szabályozására volt a törvényhozótól eredő szabályozási felhatalmazása. A Magyar Ügyvédi Kamarának nincsen ilyen felhatalmazása az alapvető alkotmányos jogok tekintetében.

Ennek felismeréséhez azonban szükség van alapvető jogdogmatikai ismeretekre. Pl.: a Pp. 395. § (4) bekezdésének a-m./ pontja felhatalmazza az igazságügy minisztert, hogy az ügygondnok díjazását, költségmentességet, stb. rendeletben szabályozza, vagyis **a felhatalmazásnak van egy tartalmi és egy formai követelménye**. A formai követelmény megmondja, hogy milyen alakban alkothat szabályt az adott tárgyban a felhatalmazott személy, vagy szervezet. A tartalmi követelmény pedig az, hogy a törvényhozó meghatározza felhatalmazás tárgyát, vagyis, hogy milyen tárgykörben alkothat rendeletet vagy szabályzatot a felhatalmazott személy. Az Ütv. 111.§ (2) bekezdés e. pontja csak a formai követelménynek felel meg, a tartalmi nem, mert nem szabályoz tárgyat. **A tárgy nélküli felhatalmazás viszont olyan jogok tekintetében, amelyek az Alkotmány szerint csak törvényben korlátozhatók, nem felhatalmazás.**

Az ügyvédi kamara minden lehetséges szabályzati tárgyát természetesen nem kell felsorolni az ügyvédi törvényben. Ellenben, ha a jogalkotónak az volt a szándéka, hogy alapvető jogokat is korlátozhasson az ügyvédi kamarai szabályzat, ha nem is taxatív, de exemplifikatív fel kellett volna sorolni szabályozási tárgyakat a következő módon: „Igy különösen szabályzatot alkothat a teljes ülés az ügyvédek véleménynyilvánítási jogának korlátozására, szexuális életük szabályozására, stb.”

A Magyar Ügyvédi Kamarának tehát szabályozási tárgy hiányában nincsen jogköre az ügyvédek véleménynyilvánítási szabadságának korlátozására. Erre ugyanis nem kapott jogalkotói felhatalmazást. A Kúria, miután ezen érveket nem tudta cáfolni, határozatában nem is szólt róluk, nincs az indokolásban erről egy mondat sem, amely sérti a tisztességes eljárás követelményét, és ugyanez irányadó a fegyelmi eljárását lefolytató tanácsok határozataira is, mert ezen érveimet semmilyen módon meg sem kíséreltek cáfolni, hanem úgy tettek, mintha azok nem is léteznének.

Ezért is hivatkoztam arra, hogy ilyen alapon az ügyvédi kamara azt is előírhatná szabályzatban, hogy az ügyvéd hetente hét alkalommal köteles házastársával szexuális életet élni, mert ha nem akkor ez etikai vétség, és végső soron a kamarából is kizárható. Ezen példát ugyancsak figyelmen kívül hagyták, noha nyilvánvaló, hogy a szexuális szabadság része az emberi méltóságnak, tehát erre irányuló törvényhozói felhatalmazáson alapuló korlátozás nélkül a kamara ilyen szabályzatot sem alkothat, mint ahogy a véleménynyilvánítási jogot sem korlátozhatja. A Kúria határozatának 7-10. oldalán további említésre méltó érveket nem találok, ezért arra kitérni sem kívánok.

A tisztességes eljárás követelményét sértik a fegyelmi határozatok, és a bírói ítéletek is, mert nem tesznek eleget indokolási kötelezettségeiknek. Jelen beadvány elején is felsoroltam, hogy mik voltak azok a kijelentések, amelyek miatt engem megbüntettek, az egyes, konkrét kijelentések tekintetében semmilyen konkrét indokolást egyik határozat sem tartalmaz. Nem indokolják meg például, hogy miért sérti a tisztelet követelményét, ha egy bíróról leírom, hogy hatáskörét túllépi, és jogtalan előnyt okoz. Ez a tevékenység egyébként kétséget kizáróan be van bizonyítva a bíróról, hiszen többszöri ténybeli és jogi kioktatással visszaengedményezéshez segítette a felpereseket, noha a tárgyalás előtt sem nekik, sem ügyvédeknek ilyen szándéka nem volt, mint ahogy az a tárgyalásról készített hangfelvételből is kiderül. Ezen kijelentés nem durva, nem trágár, mégis megbüntettek érte, ami önmagában sérti a véleménynyilvánításhoz való jogomat.

„A bíróság pedig elfogult volt a felperesek javára, és az irat és valóságellenes megállapításokat beemelte az ítélet indokolási részébe” „Az alperesek és jogi képviselőjük terhére súlyosan elfogult bíró a szakvéleményt félretette”. Ezen kijelentések ugyancsak nem tiszteletlenek, a bíróságok által alkalmazott mindennapos szóhasználatot alkalmazzák, nem sértik a becsületet, az emberi méltóságot, mégis megbüntettek érte.

Az ÜESZ 12.1. pontja szerint az ügyvéd köteles betartani a bírósági és hatósági eljárás, különösen a bírósági tárgyalás rendjét, és hasson oda, hogy ügyfelei is betartsák, az **ügyvéd köteles tiszteletben tartani a bíróság méltóságát.**

A 15.2. pont szerint az ügyvéd tárgyalásai és eljárásai során hivatása hagyományainak megfelelően érintkezzék a bíróságok és más hatóságok tagjaival, **adja meg a kellő megbecsülést és tiszteletet**, amelyet saját hivatásával szemben is várjon el

Az ÜESZ 15.7. pontja szerint az ügyvédnek a hatóság előtt tett nyilatkozatai, **beadványai, és különösen perbeszédei legyenek jogilag megalapozottak.**

A másodfokú fegyelmi határozat különösebb indokolás nélkül helyben hagyta az első fokú döntést, és úgy nyilatkozott, hogy a 36/1994.AB határozat tükrében sem fogadható el az eljárásom, mert személyeskedő, a bíró személyét sértő volt az eljárásom.

Elsődlegesen az, az álláspontom, hogy a most felsorolt etikai szabályok a Magyar Köztársaság területén jogérvényesen nem léteznek, márpedig az ÜESZ 1/a. pontja szerint jelen szabályzat meghatározza azokat a magatartási normákat, amelyek vétkes megszegése fegyelmi eljárást von maga után. Ha a szabályzat irt fegyelmi vétség az elkövetés idején jogszerűen nem létezett, akkor a nullum crimen sine lege elvéből következően nem vagyok felelősségre vonható.

Mindenek előtt szeretném hangsúlyozni, hogy én a Magyar Köztársaság állampolgára vagyok, és attól, hogy beléptem az ügyvédi kamarába, nem lettem másodrendű állampolgár, és nem illetnek meg korlátozottabb jogok, mint Mancinénit, az újságárust. A Magyar Köztársaság területén a legfőbb jogforrás, a Magyar Köztársaság Alkotmánya, amelynek értelmezésére az Alkotmánybíróság hivatott. Az Alkotmány 61. §-a biztosítja a szabad véleménynyilvánítás jogát. A 36/1994.(VI.24.) AB határozat kimondja az alábbi, alapvetően lényeges elveket:

1./ A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt, annak érték, és igazságtartalmára tekintet nélkül védi.

2./ A közszereplést vállaló személyeknek vállalni kell azt is, hogy mind a sajtó, mind a szélesebb közvélemény figyelemmel kíséri minden szavukat és cselekedetüket, így nagyobb türelmet kell tanúsítaniuk a kritikai megnyilvánulásokkal szemben.

3./ A bíróság álláspontja szerint a kritikai megengedhetőség határai tágabbak a kormányzat és a közhivatalok esetében, mint a magánszemélyek tekintetében.

4./ Az AB határozat III. fejezete kimondja, hogy a közhatalom gyakorlásában résztvevő személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamból adódó alkotmányos követelményeknek. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint kiemelkedő alkotmányos érdek az állami és helyi önkormányzati feladatokat ellátó szervek, és személyek tevékenységének nyilvános bírálhatósága, valamint az, hogy a polgárok bizonytalanság, megalkuvás, és félelem nélkül vehessenek részt a politikai és társadalmi folyamatokban, a közéletben.

5./ A határozat III: fejezet 2. pontjában kifejti, hogy az Alkotmány a véleménynyilvánítási szabadság megfogalmazásánál nem tesz kifejezett különbséget a tényközlés, és az értékítélet között, azonban a véleménynyilvánítási szabadság határainak megvonásánál indokolt különbséget tenni értékítélet, és tényközlés tekintetében. **Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére, a véleménynyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes, vagy értéktelen, igaz, vagy hamis, érzelmen, vagy észérveken alapul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint azonban fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot még akkor is, ha túlzottak, és felfokozottak. A demokratikus jogállam állami és önkormányzati intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája, még ha az becsületsértő értékítélet formájában történik is, a társadalom tagjainak, az állampolgárainak olyan alapvető alanyi joga, amely a demokrácia lényegi eleme.**

A határozat kifejti azt is, hogy a véleménynyilvánítási szabadság nem ilyen feltétlen a tényállítások tekintetében. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a véleménynyilvánítási szabadság nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó tudatában van a közlés valótlanságának, vagy hivatása szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, és ezt a gondosságot elmulasztotta.

■■■■■■■■■■ bíró panaszában ugyan azt állította, hogy én több rendbeli hamis vádat követtem el sérelmére, azonban a hamis vád bűncselekménye valótlan tények állításával követhető el, amely tények a Btk. Különös részében írt valamely bűncselekmény törvényi tényállásában foglaltakra vonatkoznak. Ezzel szemben már a fegyelmi megbízott is megállapította, hogy az általam állítottak megfelelnek a valóságnak, tehát nem a vélemény ténybeli alapját, hanem kifejtésének módját, a stílust kifogásolta.

A fegyelmi határozatok egyébként teljesen torz szemlétűek, ugyanis, ha én egy magánszemélyre mondhatnék olyan véleményeket, amiket a határozat kifogásol, az nem sértene egy magánszemély emberi méltóságát, becsületét, mert az ott írt értékítéletek nem trágárok, nem durvák, nem lealacsonyítóak, és nem sértőek. Az Alkotmánybíróság határozatából következően egy bírónak még többet kellene tőnie, mint egy magánszemélynek.

A hivatkozott kijelentések magánszemély esetén sem lépik túl a szabad véleménynyilvánítás korlátait, hát még bíró esetében. **Ezzel szemben a panaszos nemhogy kevesebbet nem akar elviselni, mint az átlag polgárok, hanem jóval több tiszteletet követel magának, és kevésbé bírálhatónak tartja magát, mint egy átlagember.** Ugyanakkor sajnálatos módon az Ügyvédi Kamara ezt a torz jogi felfogást magáévá teszi, és elfogadja.

Álláspontomat azzal kezdtem, hogy a hivatkozott fegyelmi vétségek valójában nem léteznek jogérvényesen. Ennek a magyarázata következő:

A Magyar Köztársaság Alkotmányában biztosított véleménynyilvánítási szabadság minden magyar állampolgárt megillet. Az AB határozat II/1.1. pontjában kifejti, hogy az 1991/226.AB határozat szerint a szabad véleménynyilvánításhoz való jog lényeges tartalmát törvény nem korlátozhatja.

Minden magyar állampolgárt megillet tehát ez a jog, még akkor is, ha belépett az ügyvédi kamarában.

De ha elfogadjuk a határozat álláspontját, akkor az a következőt jelenti. Vannak a magyar állampolgárok, akiket a véleménynyilvánításhoz való jog az AB határozatban írt mértékben illet meg. Tőlük eltérően van egy lényeges populáció, a kb. 9 ezer fős ügyvédi kamarai tagság, amelynek a véleménynyilvánítási szabadsága azonban korlátozott, az ÜESZ fent hivatkozott pontjaiból következően.

Míg tehát egy egyszerű állampolgár lehet tiszteletlen, az ő véleménye lehet megalapozatlan, ő nem köteles tiszteletben tartani a bíróság méltóságát, mert az ő véleménye érték és igazságtartalomra tekintet nélkül védett, függetlenül attól, hogy az értékes, értéktelen, igaz, vagy hamis, érzelmen, vagy észérven alapul vagy felfokozott. Az AB határozatból következően még becsületsértő értékítéletet is mondhat egy bíróról, mert ez a társadalom tagjainak, az állampolgároknak alapvető joga.

Az átlag állampolgárokkal szemben viszont az ügyvédi kamara tagjainak véleménynyilvánítási szabadságát korlátozza az etikai szabályzat, az abban írt módon.

A Magyar Köztársaság az 1993. évi 31. Törvénnyel az Alkotmány 7. § (1) bekezdésében írt kötelezettségéből kifolyólag kihirdette az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt egyezményt, a hozzá tartozó 8. kiegészítő jegyzőkönyvvel együtt, amely figyelemmel van az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára, amelyet az ENSZ 1948. december 10-i közgyűlése fogadott el. Az Egyezmény első cikkének címe a Kötelezettség az Emberi Jogok tiszteletben tartására. Eszerint a magas szerződő felek biztosítják a joghatóságuk alatt álló minden személy számára a jelen egyezmény első fejezetében meghatározott jogokat és szabadságokat. Az Egyezmény a későbbiekben rögzíti, hogy amennyiben az adott állam megsérti ezen jogokat, akkor az Emberi Jogok Európai Bíróságához lehet fordulni, amely Strassbourgonban működik.

Az Egyezmény 10. cikk 1. pontja szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleménynyilvánítás szabadságát, és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon tekintet nélkül, és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beleavatkozhasson. A 2. pont szerint e kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása **törvényben meghatározott** alakszerűségeknek, feltételeknek, és korlátozásoknak, vagy szankcióknak vethetők alá, amelyek szükséges intézkedésnek minősülnek **a bíróságok tekintélyének, és pártatlanságának fenntartása céljából.**

Köztestületnek nevezzük az olyan társadalmi szervezeteket, amelyek közfeladatot is ellátnak, és hatósági, pl.: fegyelmi jogkörük van. A Ptk. 65. § (6) bekezdéséből következően a köztestületekre az egyesületekre vonatkozó szabályok az irányadók, míg az 1998. évi II. Törvény 4/A §-ából következően az egyesületekre a társadalmi szervezetekre vonatkozó szabályok az irányadók. Az ügyvédi kamara egy köztestület, ebből következően kényszerített társadalmi szervezet, hiszen az Ütv.13. § (1) bekezdésből következően, az ügyvéd tevékenységet csak kamarai tagként folytathat. Az ügyvédi kamara, tehát egy törvényben szabályozott köztestület, amely az Ütv.111.§ (2) bekezdés c./ és e./ pontjából következően legfőbb döntéshozó szerve az un. teljes ülés, amely véleményt nyilvánít és javaslatot tesz az ügyvédekkel érintő jogalkotási és jogalkalmazási kérdésekben, valamint szabályzatot, és irányutatót adhat ki.

Az Egyezményből és az Alkotmányból következően a véleménynyilvánítási szabadság kizárólag törvényben korlátozható a bíróságok tekintélye érdekében. Az Ütv. fel is jogosította a teljes ülést szabályzatok alkotására, azonban a szabályzat nem törvény, abban alapvető emberi jog nem korlátozható. Az Ütv. előkészítésekor az Egyezmény Magyarországon már kihirdetett jogszabály volt, az ügyvédi kamara is létezett. Ha tehát a kamara vezetői úgy gondolják, hogy az ügyvédek véleménynyilvánítási szabadságát indokolt korlátozni más állampolgárokhoz képest, akkor javasolhatták volna, hogy az ÜESZ-nek az első fokú fegyelmi határozatban írt pontja kerüljenek beépítésre az Ütv-be. Az Ütv. 6.fejezete foglalkozik a fegyelmi felelősséggel, ugyanis ezt a címet is viseli. A kérdéses szabályzati rendelkezések nincsenek ide beépítve. Szabályzatban alapvető emberi jog nem korlátozható, mert ez sérti az Egyezmény, és az Alkotmány, jelenlegi Alaptörvény rendelkezéseit.

Nem állítom tehát, hogy a tisztelet követelménye nem írható elő az ügyvédek számára, ezt azonban megfelelő módon, törvénybe fogalmazva kellene megtenni. Itt egyszerűen arról van szó, hogy a fegyelmi tanácsok és a bíróságok a korábbi, több évtizedes gyakorlatnak megfelelően alkalmazták az ügyvédi etikai szabályzatot, figyelmen kívül hagyva egyrészt azt, hogy Magyarország elfogadta az Egyezményt, másrészt azt, hogy a rendszerváltáskor megszületett az új Alkotmány, majd pedig a jelenlegi Alaptörvény. Noha konstitucionális környezet alapvetően megváltozott, előírta az alapvető jogok törvényi szintű korlátozását, a fegyelmi tanácsok és a bíróságok az ügyvédi törvényen alapuló szabályzatokra alapozott fegyelmi marasztalásokat is jogszerűnek tekintették, noha ezek ellentétben állnak az Alkotmánnyal.

Ezen túlmenően az ügyvéd a Ptk.474.§ (1) bekezdésében írt megbízási jogviszonyban jár el, ügyfelét képviseli. Az ügyfélnek minden nyilatkozata során joga van az ügyvédi képviselőnek. Ha az ügyvéd véleménynyilvánítási jogát korlátozzák, akkor az egyben az ügyfél véleménynyilvánítási jogának korlátozását is jelenti. Márpedig az ügyfél nem tagja a kamarának, ezért rá vonatkozó szabályzatot a teljes ülés nem alkothat. A szabályzat nem jogszabály, de jogszabályként viselkedik, mert pl.: azok szabályzatmódosítások is kötelezőek az ügyvédre, amelyek a kamarába való belépés után kerülnek elfogadásra a teljes ülés által. Ezek is kihatnak az ügyfélre, noha az nem tagja a kamarának. Éppen ezért az ilyen szabályozás alapvetően sérti az Alaptörvény I. Cikk (3) bekezdését, és az Alaptörvény IX.Cikk (1) bekezdését, ugyanis olyan szervezet, az ügyvédi kamara korlátozza az ügyfél véleménynyilvánítási jogát, amely szervezetnek az adott magyar állampolgárnak semmi köze nincs, és ezen szervezetnek a véleménynyilvánítás korlátozására törvényes felhatalmazása sincs.

A Kúriai döntés 9. oldal utolsó bekezdésében azt írja ugyan, hogy az első fokú bíróság részletes választ adott a beadványaimban foglaltakra, ehhez képest a fenti érvekről egy szó sem szerepel semelyik bírói döntésben, amely sérti a tisztességes eljárás követelményét, ehelyett azt fejtegeti a Kúria, hogy az ügyvéd a magánvéleménye kifejtése körében nem becsmérelheti a bírót, és nem személyeskedhet. Megértem, hogy a Kúriának ez az erkölcsi hozzáállása, azonban jelen ügynek nem ez a tárgya, hanem az, hogy jogszerűen szabtak-e ki rám etikai szabály megsértése miatt pénzbírságot. Márpedig ha az etikai vétség megfogalmazása alkotmányellenes törvényi felhatalmazás hiányában, akkor az így kiszabott bírság alkotmányellenes, sérti a véleménynyilvánítás szabadságát, mint alkotmányos jogot.

A beadványomban tehát felidéztem azon kijelentéseimet, amelyek miatt megbüntettek, és a Kúria határozatának tartalmával ellentétben, konkrétan, az egyes kijelentések tekintetében semmilyen indokolást nem tartalmaz sem a Fővárosi Törvényszék, sem a Kúria ítélete, márpedig az indokolás ilyen mértékű hiánya súlyosan sérti a tisztességes eljárás követelményét, amelyet az Egyezmény, és az Alaptörvény is biztosít. A Kúria döntésében sem találunk egyetlen egy olyan jogszabályhely megnevezését sem, amely a kamara teljes ülését felhatalmazná arra, hogy az ügyvédek véleménynyilvánítási szabadságát szabályzatban korlátozza. Noha ilyen rendelkezést tartalmazott a korábbi Alkotmány és a jelenlegi Alaptörvény is. Ilyen konkrét jogszabályhely megjelölésének hiányában a Kúria ítélete sérti az indokolás követelményét, ugyanis egyszerűen figyelmen kívül hagyták, hogy egy szabályozási felhatalmazásnak nemcsak formai, hanem tárgyi, tartalmi követelménye is van.

A fentiekre figyelemmel

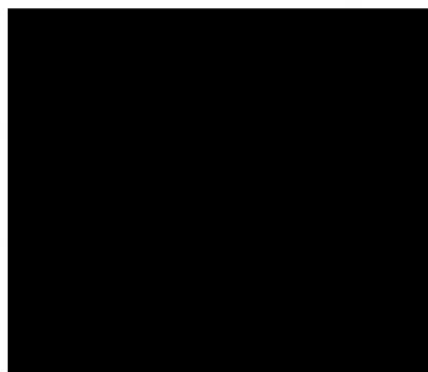
alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő, és kérem, hogy a Kúria Kfv.II.37.811/2012/6.sz. határozatát szíveskedjenek megsemmisíteni, és írják elő, hogy az újabb határozatot az alkotmányos normák megtartásával hozza meg a bíróság!

Indítványozom beszerezni az Ügyvédi Kamarától a fegyelmi iratokat, valamint a Fővárosi Törvényszéktől, és a Kúriától a bírósági iratokat!

Jelen beadványt a törvényben írt 60 napos határidőben adom postára, tekintve, hogy a Kúria döntése 2013. június 4-én érkezett meg hozzám.

Kelt Pécsett, 2013. évi augusztus hó 2. napján.

Mellékletek:

- 1./ Fővárosi Törvényszék 6.K.33.439/2011/10.sz. ítélete
- 2./ Kúria Kfv.II.37.811/2012/6.sz. ítélete